

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Ing. Viery Horčicové a soudců JUDr. Vladimíra Gabriela Navrátila a JUDr. Jaromíra Klepše ve věci

žalobce: **K.-E. C.**
zastoupen advokátem JUDr. Jakubem Křížem, Ph.D.
sídlem Na Podkovce 281/10, 147 00 Praha 4

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí ministra vnitra č. j. MV-129399-3/SO-2022 z 13. 9. 2022

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení **nepřiznává.**

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a napadené rozhodnutí.

1. Jádrem sporu je posouzení splnění podmínek pro provedení nového řízení a vydání nového rozhodnutí ve smyslu § 101 písm. b) ve spojení s § 102 odst. 9 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, o žádosti E. C., narozeného X, zemřelého X, (dále jen „žadatel“), o zachování

československého státního občanství podle § 2 ústavního dekretu presidenta republiky č. 33/1945 Sb., o úpravě československého státního občanství osob národnosti německé a maďarské, (dále jen „**dekret**“) podané 13. 11. 1945, která byla pravomocně zamítnuta rozhodnutím ministra vnitra č. j. VS-335/RK/3-2004 ze 17. 2. 2005 (dále jen „**původní žádost**“ a „**původní rozhodnutí**“). Konkrétně je spor o to, zda žadatel splnil požadavek dekretu na činnou účast v boji za osvobození Československé republiky.

2. Původní rozhodnutí bylo vydáno v řízení, jehož účastníkem již byl – po zásahu Ústavního soudu v podobě nálezu IV. ÚS 114/96 z 25. 9. 1997 – žalobce jakožto žadatelův právní nástupce. Žalobce podal proti rozhodnutí správní žalobu, avšak nakonec s ní nebyl úspěšný (rozsudek městského soudu č. j. 11 Ca 82/2005-87 z 11. 11. 2005; rozsudek NSS č. j. 3 As 8/2006-136 z 25. 4. 2007; usnesení Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 1658/07 z 13. 9. 2007). Poté žalobce požádal o povolení obnovy původního řízení, avšak ani s tímto návrhem nakonec nebyl úspěšný (rozsudek městského soudu č. j. 8 A 129/2015-70 z 27. 5. 2016; rozsudek NSS č. j. 8 As 144/2016-93 z 30. 11. 2017; usnesení Ústavního soudu sp. zn. III. ÚS 562/18 z 18. 6. 2019).
3. Následně žalobce požádal 18. 1. 2019 o vydání nového rozhodnutí o původní žádosti. Žalovaný řízení o této žádosti usnesením z 30. 7. 2019 zastavil podle § 102 odst. 4 správního řádu, protože neshledal důvody pro zahájení nového řízení, a ministr vnitra se s tímto postupem v rozhodnutí z 13. 11. 2019 ztotožnil. Toto rozhodnutí napadl žalobce správní žalobou, které městský soud rozsudkem č. j. **15 A 4/2020-158** z 10. 2. 2022 vyhověl, zrušil rozhodnutí ministra vnitra i žalovaného a vrátil věc žalovanému k dalšímu řízení. Důvodem byla skutečnost, že správní orgány při vypořádání některých důkazních návrhů, jimiž chtěl žalobce prokázat žadatelovu činnou účast v boji za osvobození republiky (notářské zápisy o prohlášení J. N. z 21. 11. 2003, R. M. z 11. 2. 2008 a J. P. z 12. 2. 2008; oběžník Ministerstva vnitra č. 20 z 24. 8. 1945; výnos Ministerstva vnitra z 2. 5. 1946, zveřejněný v jeho věstníku č. 5/1946; poukaz na porušení zásady rovnosti s ohledem na posouzení shodné žádosti B. M.), nehodnotily jejich obsah z hlediska důvodnosti původní žádosti. Namísto toho se spokojily poukazem na dřívější soudní rozhodnutí, která hodnotila výlučně relevanci těchto důkazních prostředků z hlediska obnovy původního řízení, včetně možnosti uplatnit je již v řízení o původní žádosti, tedy z hlediska pro nynější řízení bezvýznamného. Žalovaný poté posoudil žalobcovu žádost o nové rozhodnutí znova, a usnesením č. j. MV-145198-47/VS-2018 z 16. 6. 2022 řízení o ní opětovně zastavil. Žalobce podal proti tomuto usnesení rozklad, jež ministr žalobou napadeným rozhodnutím zamítl a usnesení žalovaného potvrdil.
4. Ministr se při hodnocení jednotlivých důkazů ztotožnil s názorem žalovaného. Předeslal, že všechny nově uvedené skutečnosti, obsažené v předložených důkazech, byly zachyceny až s téměř šedesátiletým odstupem od rozhodných událostí. K dobovým důkazům relevantním z hlediska posouzení žadatelovy činné účasti v boji za osvobození republiky se správní orgány a soudy již několikrát vyjádřily a shodně konstatovaly, že nejsou dostačující pro zachování žadatelova občanství. Ministr též konstatoval, že všechny tři výpovědi se vyznačují vzácnou vzájemnou shodou a jsou s nebyvalou přesností zaměřeny pouze na tři okolnosti žadatelova jednání (skrýš zbraní, ilegální vysílačku a poskytnutí zbraní francouzským válečným zajatcům). Chybí jim další návaznost na předchozí i následné události té doby, a mají tak pouze nahradit relevantní svědectví neposkytnutá bezprostředně po skončení války v řízení o původní žádosti. Zároveň ministr ve shodě s žalovaným podotkl, že nová prohlášení se plně neshodují s výpověďmi v původním řízení, což je

zarážející zejména proto, že pocházejí částečně od týchž osob, a nekorespondují ani s žadatelovou původní žádostí, přestože nepochybně bylo v jeho zájmu uvést vše, co mu mohlo být ku prospěchu. Kromě toho ani tato prohlášení nejsou natolik konkrétní, aby žadatelovo chování naplnilo znaky činné účasti v boji za osvobození republiky, jak je vymezila rozhodovací praxe poválečného Nejvyššího správního soudu. Úryvky z knihy „Jejich stín kráčí s námi“ pak o žadatelových činech nevypovídají vůbec nic. Ministr neshledal ani důvod odchýlit se od svých dřívějších závěrů ohledně prozatímního osvědčení o zachování žadatelova občanství dle § 2 odst. 2 dekretu, z jehož existence by se dalo na splnění podmínek dekretu částečně usuzovat. Nově předložený oběžník a výnos Ministerstva vnitra nezměnily nic na tom, že podle veškerých dostupných důkazů nebylo toto osvědčení žadateli vydáno. Případ B. M. pak není s tím žadatelovým srovnatelný zejména proto, že jeho činy dokládaly dobové důkazy poskytnuté osobami, které k němu nebyly v zaměstnaneckém nebo podobném vztahu, a protože jednomyslně kladné stanovisko k jeho žádosti udělil protifašistický výbor. Žalobcova žádost tak neodůvodňuje zahájení nového řízení o žadatelově žádosti o zachování jeho československého občanství.

II. Řízení před soudem.

5. Žalobce v žalobě namítl, že žalovaný vykládá podmínky činné účasti v boji za osvobození republiky nepřiměřeně restriktivně. Žalobce předeslal, že také NSS při přezkumu původního rozhodnutí uznal, že žadatel zůstal Československé republice věrný, smýšlel protinacisticky a prokázal vysoké morální kvality, což žalobce v žalobě demonstroval řadou příkladů. V nynějším řízení pak žalobce dle svého přesvědčení novými listinami prokázal, že žadatel opakovaně naplnil kritéria nastavená poválečným Nejvyšším správním soudem pro zachování občanství, když pomohl francouzským zajatcům k útěku, vybavil je automobilem, zbraněmi a municí, ukrýval zbraně a vysílačky pro využití v odboji a hmotně zabezpečoval rodiny vězněných. Tyto skutky přitom zapadají do žadatelova celkového postoje a snažení během okupace i v letech před válkou. Žalobce v této souvislosti poukázal na rozhodnutí žalovaného z 13. 7. 2021 o zachování československého občanství B. M., jehož činná účast v boji za osvobození republiky spočívala jednak ve vědomém umožnění činnosti ruských vojáků v jeho lesích, jednak v poskytnutí zbraně a střeliva blíže neurčené odbojové skupině. Tuto podmínku je proto třeba považovat za splněnou také u E. C., jenž rovněž usnadnil bojovou činnost těch, kteří zápolili s okupantem. Žalovaný však nepřistoupil k oběma případům rovným způsobem a jím zjištěné rozdíly nelze považovat za rozhodující; služba žadatelových synů ve Wehrmachtu pak nemůže být přičítána k tíži nikomu jinému. Napadené rozhodnutí tak odporuje ústavně chráněnému principu právní jistoty, jehož součástí je povinnost správních orgánů posuzovat obdobné případy obdobným způsobem.
6. Žalobce se též ohradil proti hodnocení nových prohlášení, předložených ve formě notářských zápisů, jehož účelem je zabránit zjištění skutkového stavu v žadatelův prospěch. Tato prohlášení mají oporu rovněž v publikaci „Jejich stín kráčí s námi“, nehledě na to, že o pomoci francouzským zajatcům hovořili již svědkové v roce 1945. Žalobce poukázal na vysoký morální kredit všech svědků, jež dokládají předložená prohlášení dalších osob. Pokud se některá svědectví z roku 1945 výslovně nezmiňují o tom, že žadatel pomáhal odboji, nelze bez dalšího dovodit, že tak nečinil; takovou pomoc ani výslovně nepopírají. Žadatelovo rozhodnutí (ne)uvést jakoukoli informaci v turbulentní době bezprostředně po konci 2. světové války bylo vedeno radou motivací, které nelze z dnešního pohledu identifikovat, natož hodnotit. Žalobce přesto nabídl vysvětlení, že žadatel mohl o své

podpoře komunistického odboje pomlčet proto, aby si nezahlasil před americkými úřady a armádou, na nichž byla jeho rodina závislá. Kromě toho žadatel svou aktivní roli v boji za osvobození v žádosti z 13. 11. 1945 zcela nepominul, naopak v ní podrobně popsal svou pomoc francouzským válečným zajatcům, která nebyla z hlediska vztahu k USA nijak kontroverzní. Žalobce je přesvědčen, že napadené rozhodnutí na něj klade neúměrně těžké důkazní břemeno. Podle představ žalovaného by bylo možné vyhovět žádosti jen v případě, že by žalobce prokázal, komu jmenovitě žadatel pomáhal, jaké konkrétní skutky na základě této pomoci daná osoba vykonala, a nakolik byla v jejím důsledku oslabena vojenská moc Německé říše. Takové požadavky jsou absurdní a fakticky *a priori* vylučují vyhovění žádosti. Dospěl-li žalovaný k závěru o nedostatečnosti zajištěných důkazů, poukázal tím v prvé řadě na pochybení orgánů veřejné moci, které nebyly schopny po dobu vedení řízení od listopadu 1945 z úřední povinnosti obstarat důkazní prostředky v množství, jež by bylo v současnosti považováno za dostatečné.

7. Nepřiměřeně těžké důkazní břemeno klade žalovaný na žalobce také ohledně prokázání vydání prozatímního osvědčení. Z listin obsažených ve správním spisu nevyplývá, že by osvědčení nemohlo být vydáno již 17. 11. 1945. Postup předvídaný dekretem mohl být v kontextu tehdejších převratných událostí uskutečněn i během velice krátkého období. V této souvislosti je třeba rovněž přihlídnout i k možným rozdílům v praxi jednotlivých okresních národních výborů. Žalobci se sice nepodařilo dohledat samotné prozatímní osvědčení, správní spis však na druhou stranu neobsahuje ani výměr o zamítnutí žádosti o vydání osvědčení, ani další listiny navazujícího odvolacího řízení proti takovému rozhodnutí, které by nepochybně v takovém případě následovalo. Bez existence takového výměru nelze podle žalobcova názoru uzavřít, že prozatímní osvědčení nebylo žadateli vydáno.
8. Závěrem žalobce upozornil na širší kontext společenského dění. Dekret byl přijat bezprostředně po 2. světové válce a v období omezené demokracie reagoval na dosavadní historický vývoj, začasť ne nejvhodnějšími prostředky, na základě paušálních formálních kritérií. Orgány demokratického právního státu však nemohou mít za cíl vyrovnat se orgánům třetí republiky. To neznamená, že by měly dekret upravovat, ale starší rozhodovací praxi, předložené důkazy, požadovaný důkazní standard i samotné žadatelovy činy by měly hodnotit prizmatem zásad demokratického právního státu a ochrany základních lidských práv.
9. Žalovaný ve vyjádření k žalobě setrval na závěrech vyslovených v napadeném rozhodnutí a v reakci na jednotlivé žalobní body zopakoval stěžejní argumenty v něm obsažené.
10. Žalobce v replice zopakoval některé argumenty nacházející se již v žalobě. K porušení zásady rovnosti v souvislosti s posouzením žádosti B. M. zdůraznil, že žalovaný při hodnocení třetí podmínky dekretu klade na oba žadatele rozdílné nároky. Zatímco žalobci vytýká, že neuvedl konkrétní odbojářské činy, které byly údajnými zbraněmi a vysílačkami na J. zámku způsobeny, stejně jako názvy všech odbojářských skupin, v řízení o žádosti B. M. takové takřka nesplnitelné požadavky nepředkládalo. Nerozhodne jsou úvahy žalovaného, že podstatnou odlišnost obou případů zakládá členství B. M. v Červeném kříži, účast jeho příbuzných v odboji nebo naopak služba synů E. C. ve Wehrmachtu. Nejde totiž o okolnosti dokládající činnou účast E. C. v boji.

11. Žalobce se v doplnění repliky ze 14. 6. 2023 ohradil proti notářského zápisu o prohlášení J. P. a na důkaz jeho věrohodnosti předložil vyjádření notáře Mgr. O. Š. z 29. 3. 2023, syna notářky, která zpochybněný notářský záznam vyhotovila.
12. Při soudním jednání 22. 6. 2023 účastníci řízení stručně zopakovali obsah svých podání a setrvali na svých procesních návrzích. Soud provedl při jednání důkaz vyjádřením Mgr. O. Š., jenž si podle svých slov pamatuje, jak mu jeho matka před 15 lety o okolnostech pořízení notářského záznamu podrobně vyprávěla, a na základě toho může zcela vyloučit jakékoli pochybnosti o věrnosti prohlášení.

III. Posouzení věci soudem.

13. Soud nejprve shledal, že jsou splněny podmínky řízení, žaloba je přípustná, byla podána včas a osobou oprávněnou. Následně vycházejí ze skutkového a právního stavu, jenž zde byl v době vydání napadeného rozhodnutí, přezkoumal je na základě podané žaloby v mezích žalobních bodů [§ 75 odst. 1 a 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“)], včetně řízení předcházejícího jeho vydání, jakož i z hlediska vad, k nimž by byl povinen přihlédnout z úřední povinnosti. Při tom naznal, že žaloba není důvodná.
14. Povahou nového řízení a nového rozhodnutí ve smyslu § 101 písm. b) správního řádu se městský soud zevrubně zabýval již v bodech 27 až 32 rozsudku č. j. 15 A 4/2020-85. Jelikož mezi účastníky řízení nepanuje v tomto ohledu žádný spor, soud na tento výklad v podrobnostech odkazuje. Pouze stručně shrnuje, že překážkou vydání nového rozhodnutí není pravomocné zamítnutí původní žádosti ani žádosti o povolení obnovy původního řízení. Podmínkou pro provedení nového řízení a vydání nového rozhodnutí dle § 101 písm. b) správního řádu není ani žádný vážný důvod; takový postup však nesmí vést k obcházení zákona. Správní orgán v tomto řízení přezkoumá naplnění podmínek, jejichž nesplnění bylo v původním zamítavém rozhodnutí žadateli vytýkáno; jestliže nazná, že nedostatky původní žádosti byly odstraněny, musí se v novém řízení meritorně zabývat i dalšími dosud neposuzovanými podmínkami pro její vyhovění. (Rozsudek NSS č. j. 2 Azs 390/2018-46 z 28. 8. 2019.) K novému posouzení pravomocně rozhodnuté věci a vydání nového rozhodnutí tak není třeba ani změny skutkových či právních okolností. Podstata toho, proč je možné původně zamítnuté žádosti vyhovět, však bude zpravidla spočívat právě ve změně výchozích skutkových či právních okolností věci. (Rozsudek NSS č. j. 5 As 122/2016-36 z 30. 10. 2018.)
15. V návaznosti na to městský soud shledal, že účastník řízení může v žádosti o nové rozhodnutí podle § 101 písm. b) správního řádu argumentovat také skutečnostmi či důkazy, k nimž se již dříve vyjádřily správní orgány nebo správní soudy v řízení o povolení obnovy původního řízení. Pokud by však žádost opřel výhradně o ně, správní orgán by nemusel znovu zevrubně odůvodňovat jejich bezpředmětnost. (Rozsudek městského soudu č. j. 15 A 4/2020-85, body 31 a 32.) Oproti tomu nově uplatněnými skutečnostmi nebo důkazy se správní orgán musí zabývat pečlivěji a posoudit jejich obsahovou relevanci z hlediska předmětu původního řízení. Právě touto optikou soud bude hodnotit způsob, jakým se správní orgány vypořádaly s jednotlivými žalobcovými důkazními návrhy a tvrzeními.
16. Podle § 1 odst. 1 dekretu českoslovenští státní občané národnosti německé nebo maďarské, kteří podle předpisů cizí okupační moci nabyli státní příslušnosti německé nebo maďarské, pozbyli dnem nabytí takové státní příslušnosti československého státního občanství. Žádosti takové osoby o zachování československého státního občanství je možné podle § 2 odst. 1 dekretu vyhovět pouze v případě, že prokáže, že

1. *zůstala věrna Československé republice,*
 2. *nikdy se neprovinila proti českému a slovenskému národu a*
 3. *bud' se činně zúčastnila boje za osvobození Československé republiky, nebo trpěla pod nacistickým nebo fašistickým terorem.*
17. Podle § 2 odst. 2 dekretu lze žádost o zjištění, že československé státní občanství zachovává, podat do šesti měsíců od počátku účinnosti dekretu. Rozhoduje o ní krajský národní výbor na návrh okresního národního výboru. Tyto osoby jest až do vyřízení žádosti považovati za československé státní občany, vydal-li jim okresní národní výbor (okresní správní komise) nebo zastupitelský úřad osvědčení o okolnostech uvedených v předchozím odstavci.
18. Mezi účastníky řízení není sporu o to, že žadatel pozbyl československé státní občanství a že splnil první dvě podmínky pro jeho zachování. Liší se však v náhledu na to, zda se činně zúčastnil boje za osvobození republiky.
19. Při posuzování splnění této podmínky vyšel žalovaný, stejně jako v původním řízení, z poválečné judikatury tehdejšího Nejvyššího správního soudu. Jejím základem byl nález Boh. A 1583/47, který byl následně správní praxí užíván jako obecné výkladové pravidlo, postupně doplňované dalšími soudními rozhodnutími. Podle tohoto nálezu je nutno činnou účastí v boji za osvobození republiky rozumět *„aktivní počiny, které, zapadající do zápasu československého lidu za jeho osvobození, sledovaly záměr oslabiti nebo poškoditi vojenskou moc Německé říše (jejích spojenců), pokud se týče zvýšiti vojenskou moc nebo usnadniti bojovou činnost těch, kteří s okupantem zápolili, k tomu cíli, aby v konečném účinku vzešlo osvobození Československé republiky z německého jarma.“* Dle navazující judikatury pak nebylo možné za účast v boji za osvobození republiky uznat *„každý ojedinělý počín významu podružného, bez ohledu na to, byl-li vůbec a do jaké míry způsobilý přivodit poškození vojenské moci okupantů“* (Boh. A 1738/47), nebo *„počin, nejde-li při tom o akci zvláště významného účinku nebo spojenou s těžkou obětí na zdraví, vykonaný v době, kdy boj za osvobození Československé republiky byl v podstatě rozhodnut a běželo již jen o likvidaci zbytků poražených německých armád“* (Boh. A 1889/48). Zohlednit bylo třeba rovněž *„stupeň osobního nebezpečí zasahující osoby“* (např. Boh. A 1866/48).
20. NSS v rozsudku č. j. 3 As 8/2006-136 vysledoval v dobové judikatuře tři základní podmínky pro to, aby bylo možno určité jednání hodnotit jako činnou účast v boji za osvobození republiky: **1)** záměr oslabit (poškodit) vojenskou moc Německé říše; **2)** způsobilost takového jednání přivodit v tomto směru vážnější účinek a **3)** aktivnost tohoto jednání. Zpravidla se jednalo o organizaci či podporu odbojového hnutí nebo jeho jednotlivých členů, aktivní účast na partyzánském hnutí nebo jeho podporu, případně získávání a předávání informací pro tyto skupiny jakýmkoliv způsobem cenné. I v těchto případech ovšem poválečný Nejvyšší správní soud vyžadoval vyšetření okolností, za nichž k takovému jednání došlo nebo které jej provázely tak, aby bylo možno usoudit na „celkové stěžovatelovo zaměření“. (Body 54 a 55.)
21. Žalobce v žalobě namítá neaplikovatelnost této judikatury na jeho případ a domáhá se toho, aby byl dekret vykládán v souladu se zásadami moderního demokratického právního státu a ochrany lidských práv. S tím nelze souhlasit. Použitelností poválečné judikatury se NSS výslovně zabýval již v rozsudku č. j. 3 As 8/2006-136, a v jeho bodě 56 konstatoval, že se tomu nelze vyhnout: *„Na straně jedné nelze popřít, že kriteria vytyčená judikaturou dřívějšího Nejvyššího správního soudu jsou z dnešního pohledu velmi striktní a jsou odrazem vzrušené poválečné atmosféry, na straně druhé však tato judikatura byla díky své bezprostřední návaznosti*

na události, jež byly dekretům základem, a tudíž i dostatečné „zkušenostní výbavě“ schopna interpretovat je adekvátně, tj. způsobem odpovídajícím záměrům zákonodárce. Dle názoru Nejvyššího správního soudu je třeba při posuzování zákonnosti správního rozhodnutí vydaného v současné době vzít v úvahu účel právní normy, jejímž cílem bylo upravit právní vztahy v bezprostředně poválečné době, respektovat přitom princip rovnosti ve vztahu k účastníkům, jejichž řízení o zachování občanství bylo v té době řádně ukončeno a zohlednit i skutečnost, že vydané správní rozhodnutí pouze autoritativně stvrzuje právní stav vzniklý přímo „ze zákona“. To vše vede Nejvyšší správní soud k závěru, že i v věc stěžovatele je třeba posoudit v zásadě podle měřítek tehdejší doby a že nelze jen kvůli velkému časovému odstupu konstituovat speciálně pro jeho případ k posouzení podmínky aktivní účasti v boji za osvobození republiky kritéria jiná než výše uvedená.“ Městský soud nevidí žádný důvod od tohoto názoru se odchýlovat. Žalobcovo přesvědčení, že žádost o nové řízení a rozhodnutí – pro jejíž podání od pravomocného zamítnutí původní žádosti zákon nepředepisuje žádné časové omezení! – musí být posuzována prizmatem aktuální společenské situace i právního systému, bez ohledu na historický kontext, by v praxi způsobila výrazné narušení právní jistoty i zásady rovnosti.

22. Správní soudy při přezkumu původního rozhodnutí seznaly, že žadatel prokázal svými činy v době okupace vysoké lidské kvality („blízký poměr k lidskému utrpení“) a mnoha českým občanům, jakož i cizozemským zajatcům, hmotně i v nemateriální rovině citelně pomohl. Pochyb není ani o jeho protinacistickém smýšlení, jak ostatně konstatovala již prověřovací komise v roce 1945. I při plném zhodnocení těchto skutečností hovořících v žadatelův prospěch je však nutno konstatovat, že z žádné z nich nelze dovodit jeho aktivní účast na zápasu („boji“) s okupační mocí se záměrem pokořit ji. Tento závěr pak jen potvrzují důkazy svědčící o žadatelových společenských kontaktech se špičkami okupační správy, říšského protektora nevyjímaje, resp. finančních darech poskytnutých jím straně NSDAP. Ačkoli mohlo jít (a patrně šlo) do značné míry o jednání vynucená žadatelovým společenským postavením, nelze je na druhou stranu ani zcela bagatelizovat, neboť o žadatelově „celkovém zaměření“ rovněž vypovídají a pro posouzení dekretem stanovených kritérií zachování československého státního občanství tedy nejsou bez významu. (Rozsudek NSS č. j. 3 As 8/2006-136, bod 57.) Žalobce se tedy mylí, pokud tvrdí, že tyto okolnosti nelze – ať už u něj nebo u B. M. – v rámci posuzování splnění této podmínky zohlednit (body 5 až 7 repliky).
23. Nynější žaloba je tvořena z naprosté většiny argumenty, které již správní orgány, správní soudy a Ústavní soud vypořádaly v dřívějších řízeních, a představuje tak do značné míry jen opakování (a v menší míře pokračování) polemiky proběhlé v původním řízení, resp. v řízení o povolení jeho obnovy. Ačkoli právní úprava takového přístupu nebrání, bez změny skutkových či právních okolností (a fakticky také bez změny argumentace) by sotva měla naději na úspěch, neboť žádost o nové rozhodnutí ze své podstaty není dalším oprávněným prostředkem, jímž se účastník řízení domáhá přezkoumání dřívějších rozhodnutí. Žalobce nicméně v žádosti označil některá tvrzení a důkazy v původním řízení neuplatněné, a právě jejich relevanci – i v kontextu zjištění učiněných v původním řízení – musely správní orgány v nynějším řízení posoudit.
24. První z nich se týká vydání **prozatímního osvědčení typu B** podle § 2 odst. 2 dekretu, o které žadatel rovněž požádal a které nebylo v archivních materiálech nalezeno. NSS při přezkumu původního rozhodnutí naznal, že závěr žalovaného o vysoké nepravděpodobnosti vydání tohoto osvědčení žadateli je zcela opodstatněný a lze uzavřít, že jeho existence není prokázána. Dospěl k tomu na základě úvah vyjádřených v bodě 61 rozsudku: „V rejstříku žádostí o vydání různých druhů osvědčení o československém státním

občanství, vedeném Okresním úřadem v J. H. je žadatelova žádost zapsána s poznámkou „vydáno žadateli dne 17. 11. 1945“. Evidentně se však nejedná o záznam dokládající vydání předmětného osvědčení. Uvedenému nasvědčuje zejména místo, kam byla poznámka napsána (odlišné od místa, kam bylo zapisováno vyřízení všech ostatních žádostí). V Upozornění Okresního národního výboru v J. H. ze dne 7. 1. 1946 je pak výslovně uvedeno, že tento národní výbor nevydal žádnému ze žadatelů osvědčení podle § 2 odst. 2 ústavního dekretu č. 33. V nedatovaném zápisu ze schůze prověřovací komise pro projednávání žádostí podle ústavního dekretu č. 33, vyplývající z porad ve dnech 10., 12. a 17. 12. 1945 (!) se pak uvádí, že žádost E. C. se postupuje bez návrhu k rozhodnutí Ministerstvu vnitra v Praze, jakož i že bylo zjištěno, že jmenovaný zaujal sice protinacistický postoj, nepodařilo se mu však prokázat, že byl antifasistou. Žádost byla nakonec podána dne 14., resp. 15. 11. 1945, a je proto prakticky nereálné, aby do 17. 11. 1945 (poznámka „vydáno žadateli“) proběhlo šetření prověřovací komise, která měla o každé žádosti podle výsledku šetření rozhodnout.“ Novými důkazy předloženými v žádosti o nové rozhodnutí jsou oběžník Ministerstva vnitra č. 20 z 24. 8. 1945 a výnos Ministerstva vnitra z 2. 5. 1946, zveřejněný v jeho věstníku č. 5/1946.

25. Žalobce má pravdu v tom, že **oběžník č. 20 z 24. 8. 1945** počítal v bodě 8 s tím, že o odepření vydání osvědčení se vydá výměr, proti němuž se lze odvolat. Takový výměr v archivních materiálech nalezen nebyl. Avšak stejně jako nenalezení osvědčení samo o sobě neprokazuje jeho nevydání, platí totéž o výměru a o rozhodnutí o případném odvolání proti němu. Nehledě na to, že i hypotetické nevydání výměru může mít dvě různá vysvětlení: nejen vydání osvědčení, ale také nedodržení postupu předvídaného oběžníkem, ať už z jakéhokoli důvodu. Pokud by prozatímní osvědčení typu B bylo vydáno, představovalo by silný argument v žadatelům prospěch. Jediným pozitivním důkazem na podporu této hypotézy je ona poznámka „vydáno žadateli 17. 11. 1945“. Správní soudy však již vyložily, že její význam je odlišný než ten, jež mu připisuje žalobce. Ten se domnívá, že prozatímní osvědčení mohlo být žadateli vydáno již 17. 11. 1945, a domáhá se přihlédnutí k rozdílné praxi jednotlivých okresních národních výborů, ale tuto praxi nijak nepřiblížil a nedoložil žádný případ, kdy by bylo osvědčení vydáno během podobně krátké doby. Kromě toho žalovaný přesvědčivě vyložil, že příslušný orgán neměl až do doplnění žádosti o zachování občanství 28. 11. 1945 k dispozici ani základní dokumenty nezbytné pro vyřízení obou žádostí (žadatelův rodný list a potvrzení o domovské příslušnosti, srov. str. 11 rozhodnutí žalovaného, str. 9-10 rozhodnutí ministra), a že tato okolnost byla běhu řízení na překážku, neboť jinak by žadatel nebyl dokumenty doplňoval. Přestože obsah oběžníku žalobcovo stanovisko drobně posiluje, soud přisvědčuje ministrovi, že výrazně převažují argumenty ve prospěch verze, podle níž žadateli osvědčení vydáno nebylo: kromě naposled předestřené úvahy jsou to zejména extrémně krátká doba mezi podáním žádosti a údajným vydáním osvědčení; obsah Upozornění ze 7. 1. 1946; obsah zápisu ze schůze prověřovací komise; existence záznamu o uložení věci „ad acta“ s datem 22. 10. 1947 v rejstříku žádostí na místě, kde se u jiných žadatelů vyznačovalo datum vydání potvrzení či osvědčení (k tomu srov. rozsudek zdejšího soudu č. j. 8 A 129/2015-70, str. 8).
26. **Výnos Ministerstva vnitra č. 5/1946** v poslední větě odstavce 3 stanovil, že „[b]ylo-li vydáno osvědčení podle vzoru B žadateli, který se vystěhoval do Německa např. v rámci dobrovolného odsunu, pak se žádost podle § 2 dekretu ponechá v klidu“. Ačkoli záznamy v rejstříku žádostí naznačují, že žalobcova žádost o zachování občanství mohla být „ponechána v klidu“ (vymezení tohoto pojmu však výnos neobsahuje), žalobce ve své argumentaci zaměřuje příčinu a následek. Z citované pasáže nevyplývá, že by samotné ponechání žádosti v klidu

implikovalo dřívější vydání osvědčení typu B; jeho vydání je naopak jedním z předpokladů takového postupu, k němuž může dojít také z jiných důvodů. Vydání tohoto osvědčení naopak obsah spisového materiálu nenásvědčuje. Pro úplnost soud podotýká, že v napadeném rozhodnutí nenalezl žádné známky mylného zaměňování žádosti o zachování občanství s žádostí o prozatímní osvědčení, jak namítá žalobce v bodě 126 žaloby. Oba správní orgány mezi těmito žádostmi rozlišují a soudu není zřejmé, z čeho konkrétně žalobce své přesvědčení dovozuje.

27. Žalobce se opětovně dovolává také **potvrzení ONV v J. H. z 14. 11. 1960**, ačkoli městský soud již v rozsudku č. j. 8 A 129/2015-70 vyložil, že jde pouze o reprodukci a mylnou interpretaci údajů zapsaných v rejstříku žádosti, jejichž významem se již shora zabýval.
28. Soud shrnuje, že žalobce neprokázal, že by bylo žadateli vydáno prozatímní osvědčení typu B; z dostupných podkladů soud naopak považuje za výrazně pravděpodobnější, že toto osvědčení mu vydáno nebylo. Proto nemá smysl se podrobněji zabývat žalobcovými úvahami postavenými na předpokladu vydání osvědčení, např. ochranou jeho legitimního očekávání.
29. Pokud jde o samotnou činnou účast v boji za osvobození republiky, žalobce kromě opakování tvrzení, jež už byla posouzena v původním rozhodnutí, poukazuje v žalobě na to, že žadatel na zámku v J. H. ukrýval zbraně a vysílačky za účelem pomoci komunistickému odboji (ukryté zbraně měla být dvakrát použity k poškození infrastruktury okupační moci), a že pomohl k útěku francouzským válečným zajatcům, jimž měl také poskytnout automobil a zbraně. To žalobce opírá zejména o výpovědi několika osob zaměstnaných na žadatelově panství, zachycených v notářských zápisech, (k nimž přiložil několik osvědčení jiných osob o jejich věrohodnosti), a citacemi z historické literatury.
30. J. P., jenž žil v žadatelově domácnosti a pečoval o jeho děti, v prohlášení z 12. 2. 2008 vylíčil, že byl osobně přítomen tomu, když žadatel v R. paláci na zámku v J. H. nechal zřídit skříň za účelem ukrytí zbraní snížením stropu a když v únoru 1945 pomohl čtyřem francouzským válečným zajatcům k útěku poskytnutím automobilu a zbraní. Žadatel měl také vědět o vysílačce, která měla být ukryta v objektu nazývaném Rondel na zahradě zámku. R. M., služebná na zámku v J. H., v prohlášení z 11. 2. 2008 vypověděla, že kastelán F. N. měl na žadatelův popud ukryt na zámku zbraně, které měly být k dispozici v čase odboje. Žadatel také zřejmě věděl o vysílačce ukryté v rotundě na zámku. J. N. ve svém prohlášení z 21. 11. 2003 uvedl, že jeho otec F. skrýval na zámku v J. H. s žadatelovým souhlasem vysílačku a zbraně pro případ možného použití v ozbrojeném odporu. Na zámku byly ukryty ještě dvě další vysílačky: jedna zazděná v kapli, druhá užívaná k pokusům o navázání spojení s ruskými výsadkáři, později odhalená. J. N. nezmiňuje žadatelovu vědomost o těchto dvou vysílačkách. Žalobce předložil také výňatky z publikace „*Jejich stín kráčí s námi*“. V medailonu J. C. se (bez uvedení jakéhokoli zdroje) mimo jiné uvádí, že v první den povstání 5. 5. 1945 „*dostal na velitelství partyzánského oddílu [...] rozkaz přinést zbraně, uschované v zámku. Opatřen červenou páskou na rukávě nesl kolem 17.00 hod. šest pušek.*“ Medailon F. M. popisuje, že tento organizátorský duch partyzánské skupiny Kominterny sestavil krátkovlnné vysílací zařízení, které korespondovalo s členy skupiny mimo H. a možná jím bylo navázáno i spojení do zahraničí; tato vysílačka byla uschována „*i v h. zámku*“. Dále se zde uvádí: „*Skupina shromažďovala i zbraně a výbušniny, které byly ukryty v zámeckých podzemních chodbách. Došlo i k dvěma diverzím. Na č. nákladovém nádraží se*

skupině podařilo zapálit vagón se zásobami wehrmachtu, mezi V. a O. přerušila nálož železniční trať, když tudy projížděl německý cisternový vlak. Skupina získávala i potravinové lístky a peníze a podporovala jimi rodiny perzekuovaných občanů města.“

31. Informace o žadatelově pomoci francouzským zajatcům k útěku a poskytnutí automobilu (tedy bez poskytnutí zbraní) byly známy již v původním řízení a není o nich sporu. Správní soudy nicméně shledaly, že ani takový čin nevede ke splnění podmínek dekretu, a zdůraznily jeho kontext spočívající v tom, že na žadatelově panství byli zaměstnáni zajatci a že jde o důkaz nepřímý, pocházející od jiné osoby než od té, již měl být automobil poskytnut (rozsudek zdejšího soudu č. j. 11 Ca 82/2005-87, str. 15). Tvrzení o **poskytnutí zbraní těmto zajatcům**, aby se mohli zapojit do odboje, se objevilo až ve vyjádření J. P. z 12. 2. 2008. Žalovaný správně poukázal na to, že toto tvrzení nemá oporu v žádném jiném důkazu, a to dokonce ani v původní žadatelově žádosti, ani ve vyjádřeních J. P. učiněných 27. 10. 1945, 6. 11. 1945 a 15. 12. 1994 (v tomto posledním se zmínil o automobilu), přestože tento svědek o okolnostech pomoci těmto zajatcům hovořil (str. 5 a 6 prvostupňového rozhodnutí).
32. Rovněž zmínky o úkrytu zbraní na zámku v J. H. se objevují až v nově předložených důkazech, a jsou opředeny řadou nejasností a rozporů. J. P., J. N. i R. M. se shodují na tom, že zbraně měl na zámku skrývat K. N. s žadatelovým vědomím. Konkrétnější byli dva prve jmenovaní, již uvedli, že skrýš se nacházela v jednom ze zámeckých sálů nad falešným stropem. Ovšem zatímco J. P. uvedl, že tuto skrýš zřídil v době války sám žadatel (o ukrytí zbraní samotných se mimochodem nezmínil), podle J. N. byly stropy sníženy již za první republiky kvůli vytápění. Zbraně, které měly být podle knihy „Jejich stín kráčí s námi“ použity ke dvěma diverzním akcím proti okupační moci, však měly pocházet ze skrýše v zámeckých podzemních chodbách. O takové skrýši zbraní se žádné z předložených prohlášení nezmiňuje, a schází tedy jakékoli relevantní propojení mezi ní a žadatelem. Podle knihy samotné tyto zbraně ukrývala odbojová skupina Kominterná; žadatelovo jméno v ní vůbec nefiguruje. Žalovaný tak správně podotkl, že podle předložených vyjádření žadatel strpěl úschovu zbraní ve své nemovitosti, avšak nikterak se aktivně neúčastnil v jejich opatrování nebo jejich předání členům odbojové organizace (str. 7 prvostupňového rozhodnutí). Zároveň je třeba připomenout, že F. N. ve svém vyjádření z 9. 11. 1945 tyto skutečnosti ani náznakem nezmínil, přestože hovořil o mnoha žadatelových záslužných činech (str. 7 napadeného rozhodnutí). Podobné nejasnosti panují také okolo ukrývání vysílaček. V zámeckém areálu se mohly teoreticky nacházet až tři (vyjádření J. N.): jednu z nich měl dát zazdít přímo žadatel a o druhé, ukryté v zahradním rondelu (podle J. N. a R. M. provozované K. N. a odbojovou skupinou Buňka) měl podle J. P. a R. M. „zřejmě vědět“. Pro úplnost soud připomíná, že o žadatelových vazbách na jmenované odbojové skupiny žádné zmínky neexistují. Pokud tedy žalobce opakovaně hovoří o žadatelově aktivní podpoře odboji (jaká byla mimochodem zjištěna u B. M.), pak takové tvrzení nemá v předložených důkazech žádnou oporu.
33. Žalovaný má pravdu, že jisté podezření budí už okolnost, že dvě pozdější prohlášení přes odstup mnoha desítek let cílí na tři shodné, dosud neznámé okolnosti, a to bez návaznosti na jiné historické události (v prohlášení Jiřího Němce naopak obsaženy jsou). Na druhé straně lze pochopit, že žalobce tyto osoby oslovil právě s otázkou, zda si nepamatují na nějaké dosud neznámé okolnosti. Výpovědi ani nejsou totožné, naopak se v nich vyskytují některé odlišnosti (k nim podrobněji výše). Tyto okolnosti proto soud nepovažuje za zásadní. Obdobně notářský zápis o prohlášení J. P. postrádá jeho prohlášení, že je způsobilý k právním úkonům, vyžadované § 63 odst. 3 písm. d) zákona č. 358/1992 Sb.,

notářský řád, avšak tato vada notářského zápisu sama o sobě nutně nečiní vzpomínky J. P. méně spolehlivými.

34. Soud však přisvědčuje žalovanému v tom, že věrohodnost tvrzení zachycených v těchto třech prohlášeních výrazně snižuje fakt, že žadatel žádný z těchto svých údajných skutků v původním řízení nezmínil. Žalobce v nynějším řízení vytváří složité konstrukce, jimiž se to snaží vysvětlit (zejména že se žadatel nechtěl hlásit k protinacistickému odboji vedenému komunisty ze studu a kvůli obavám ze ztráty podpory pro svou rodinu od americké armády), ale jsou ryze spekulativní a vyznívají účelově a nepravděpodobně (srov. str. 8 napadeného rozhodnutí). Zdejší soud naopak již v rozsudku č. j. 8 A 129/2015-70 konstatoval, že se „ztotožňuje se stanoviskem ministra, dle něž ,bylo zcela jistě prvořadým osobním zájmem E. C., kterému bylo tehdy 53 let, uvést veškeré skutečnosti svědčící v jeho prospěch, bez ohledu na obecnost tehdejší právní úpravy či teprve utvářející se judikaturu. Žádost byla doložena řadou příloh a jeho advokátem, JUDr. K. M., byla navíc doplňována o další podklady. Nelze tudíž opodstatněně předpokládat, že by se E. C. neobrátil s žádostí o svědectví o skutečnostech svědčících o jeho aktivním boji za osvobození Československé republiky na každou jemu známou osobu, o které by se domníval, že má relevantní informace o jeho činnosti.“ *Právě vzhledem k mimořádnému významu výsledku posouzení žádosti o zachování československého státního občanství pro život žadatelův i jeho rodiny a vzhledem k dobové neexistenci příslušné judikatury a instrukcí týkajících se výkladu ustanovení čl. 2 dekretu soud nepovažuje za pravděpodobné, že by žadatel neuvedl veškeré skutečnosti, jež by bylo možno být i jen okrajově a hypoteticky vykládat v jeho prospěch a jež by mohly zlepšit jeho procesní postavení; u žalobcem nyní popsaných skutků [jde o tytéž skutky jako v nynějším řízení – pozn. soudu] je souvislost s odbojovou činností nasnadě [...].“* Tento závěr je plně použitelný také v nynějším řízení. Žalobce navíc přehlíží, že o nyní tvrzených skutečnostech pomlčeli v původním řízení brzy po válce rovněž F. N. a J. P. Žalovaný v té souvislosti výstižně podotkl, že „F. N. ve svém prohlášení uvedl mnoho skutečností, které měly pomoci ke kladnému vyřízení původní žádosti o zachování státního občanství. Je jen velmi nepravděpodobné, že by F. N. zmínil tak, v konečném důsledku, nepodstatnou informaci jako je pokyn najít obhájce panu K. N. v D., ale již by se nezmínil o jeho případných aktivitách v rámci odboje a neuvedl jméno odbojové skupiny, jejíž členové by případně mohli daná tvrzení dosvědčit.“ (str. 8 prvostupňového rozhodnutí).
35. Nelze přehlédnout ani to, že J. N., J. P. a R. M. učinili tato svá prohlášení až více než 60 let po skončení války, v době, kdy jim bylo 76, 94, resp. 93 let. Soud navíc souhlasí s ministrem, že J. N. převážně zprostředkovával vzpomínky svého otce. Ačkoli to v jeho prohlášení není výslovně řečeno, z jeho kontextu to vyplývá. Prohlášení je uvozeno tím, že otec F. N. byl u žadatele zaměstnán a znal jej velmi dobře, načež následuje popis událostí, jimž J. N. s ohledem na své narození v roce 1927 nemohl být osobně přítomen vůbec, případně je to krajně nepravděpodobné (vybudování dvojíých stropů běhen první republiky; důvěrný rozhovor mezi žadatelem a F. N. ohledně ukrývání zbraní na počátku okupace; poměry mezi zaměstnanci na žadatelově panství v téže době). Žalovaný na straně 9 svého rozhodnutí též podrobně vysvětlil, proč okolnosti sepsu prohlášení mohly vést ke zkreslení a nutně nižší spolehlivosti vzpomínek pamětníků, a soud se s tímto názorem ztotožňuje. Zároveň je vhodné doplnit, že tento závěr nutně nezpochybňuje morální integritu a obecnou důvěryhodnost těchto osob, ale může vyplývat z prostého časového odstupu a související nespolehlivosti paměti (k tomu též str. 6 napadeného rozhodnutí). Naproti tomu nedostatečná konkrétnost některých prohlášení (zejména R. M.) nemusí být právě s ohledem

na obrovský časový odstup na překážku jejich spolehlivosti. Lze si jistě představit, že by někdo ze služebnictva mohl zaslechnout, že se v zámku ukrývají zbraně pro budoucí odboj, aniž by znal název konkrétní odbojové skupiny nebo jména odbojářů. Ve spojení s dalšími důkazy by i takové prohlášení mohlo mít svou váhu. Soud tak dává žalobci za pravdu, že některé požadavky žalovaného kladené na určitost a podrobnost prohlášení lze vnímat jako nepřiměřené, ale nemá to žádný vliv na celkové posouzení věci.

36. Soud proto přisvědčuje správním orgánům, že tvrzení o zřízení krytu pro zbraně a vysílačku, o žadatelově vědomosti o existenci vysílačky v zámeckém rondelu a o vybavení propuštěných francouzských zajatců zbraněmi nebyla prokázána. Nicméně ani kdyby soud tyto skutky považoval za prokázané, nemohly by podle jeho názoru změnit závěr učiněný v původním řízení, podle nějž žadatel nesplnil (přísné) požadavky na činnou účast v boji za osvobození republiky. U všech z nich kromě vědomosti o odbojářské vysílačce v zámeckém rondelu schází způsobnost přivodit vojenské moci Německé říše vážnější účinek, zmíněná vědomost naopak postrádá aktivnost. Při hodnocení pomoci čtyřem zajatcům by bylo třeba též vzít v úvahu, že k ní došlo až v posledních měsících války. Všem těmto jednáním by navíc scházel potřebný stupeň osobního nebezpečí, a to zejména s ohledem na to, že zbraně a vysílačka, pro které měl žadatel zřídit skryš, byly podle předložených prohlášení ukryty bezpečně a nebyly nijak použity (možná s výjimkou oněch několika zbraní pro francouzské zajatce). Tyto úvahy však soud předestírá pouze hypoteticky nad rámec nezbytného odůvodnění.
37. Dále je třeba připomenout, že důkazní břemeno v řízení o zachování státního občanství dle § 2 odst. 1 dekretu leží výlučně za žadateli (srov. formulaci „[o]sobám [...] které prokáží [...]“), a správní orgány tedy nepochybily, když důkazy v žadatelův prospěch neobstaraly samy, jak se domnívá žalobce v bodě 97 žaloby. Na žalobce jsou v tomto ohledu kladeny stejné nároky jako na žadatele v původním řízení, což už správní soudy potvrdily při přezkumu původního rozhodnutí. Možnosti opatřovat důkazní prostředky 60 let po skončení války (neřkuli nyní) jsou nevyhnutelně podstatně omezenější než při podání původní žádosti. V posuzované věci je však stěžejní, že všechny rozhodné skutečnosti i potenciální svědky mohl uvést v původním řízení sám žadatel, jenž znal vlastní činy v době okupace z povahy věci nejlépe ze všech. K tomu zdejší soud již v rozsudku č. j. 8 A 129/2015-70 podotkl, že „[ž]adatel byl v řízení o žádosti zastoupen advokátem a svou žádost mohl po jejím podání doplňovat o jakékoli další tvrzení a důkazní návrhy, jak ostatně dne 28. 11. 1945 také učinil; žalobce neuvedl žádné konkrétní okolnosti, jež v tom měly žadateli bránit.“ Žalobcova obtížná procesní situace tak byla do značné míry předurčena postojem samotného žadatele v původním řízení. Nelze ovšem opomenout, že právě řečené se týká zejména původního řízení skončeného pravomocně v roce 2005, a nikoli řízení o žádosti o nové rozhodnutí, kterou žalobce podal v roce 2019, a dřív o ní tedy rozhodnuto být ani nemohlo.
38. Žalobce dále namítá **porušení zásady rovnosti** z důvodu odlišného hodnocení žádostí žadatele a **B. M.**, jenž umožňoval vědomě ve svých lesích činnost ruských vojáků a jenž poskytl nekonkretizované odbojové skupině zbraň a střelivo. Žalovaný však ve svém rozhodnutí poukázal na zásadní odlišnosti obou případů. Rozhodné důkazy o činné účasti B. M. v boji za osvobození republiky byly dobové a pocházely vesměs od osob, které k němu nebyly v žádném příbuzenském či zaměstnaneckém poměru. Neobjevily se tedy mnoho desetiletí po konci války a neodporovaly dobovým důkazům. Dále protifašistický výbor bezprostředně po podání žádosti o zachování státního občanství B. M. jednohlasně navrhl její kladné vyřízení. (Str. 10 prvostupňového rozhodnutí, str. 8 napadeného rozhodnutí.) Již

tyto okolnosti podle názoru soudu plně odůvodňují odlišné posouzení obou žádostí. Žalovaný přesto upozornil na další dílčí rozdílnosti, a to vstup B. M. do Červeného kříže již na počátku války a na činnost obou jeho synů v domácím i zahraničním odboji (zatímco synové E. C. sloužili ve Wehrmachtu). Posledně uvedená skutečnost nemůže být pro posouzení věci zásadní (žadatelé nelze klást za vinu činy jeho synů), a ani nebyla, přesto soud souhlasí a žalovaným, že může ve spojení s dalšími okolnostmi okrajově posloužit pro dokreslení odlišností v „celkovém zaměření“ obou žadatelů. Také tento závěr žalovaného proto ob stojí.

IV. Závěr a náklady řízení.

39. Žalovaný v souladu se závazným právním názorem, obsaženým v předchozím zrušujícím rozsudku zdejšího soudu, vyhodnotil všechny nové důkazy, které nebyly předloženy v původním řízení, a zaměřil se na otázku, zda žadatel splnil podmínky pro aktivní účast v boji za osvobození republiky, která vymezil brzy po válce tehdejší Nejvyšší správní soud a jejichž použitelnost stvrdila také současná judikatura správních soudů i Ústavního soudu. Žalovaný dospěl k závěru, že předložené důkazy, ani ve svém souhrnu, ani ve spojení s dříve uplatněnými důkazy, takovému závěru nesvědčí. Je tomu tak zejména s ohledem na časový odstup jejich vzniku od válečných událostí, rozpor s dobovými důkazy a jejich nedostatečnou určitostí, pokud jde o tvrzené žadatelovy činy. Stejně tak nové důkazy neprokázaly, že by bylo žadateli vydáno prozatímní osvědčení o zachování československého občanství. Žalovaný i ministr se ve svých rozhodnutích zcela správně soustředili na hodnocení nových důkazů, neboť ty dřívější už byly vyčerpávajícím způsobem vypořádány v původním řízení a v řízení o povolení obnovy původního řízení. Soud se sice neztotožnil s některými dílčími aspekty hodnocení některých z nových důkazů, zejména s příliš vysokými nároky na popis žadatelových aktivit v předložených prohlášeních (to platí obzvláště u R. M.) a s významem formální vady prohlášení J. P. Tyto drobnosti však neměly vliv na správnost celkového posouzení žalobcovy žádosti, která neodůvodňuje zahájení nového řízení o žadatelově žádosti o zachování československého státního občanství. Jelikož soud nepřisvědčil žádnému z žalobních bodů, zamítl žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. jako nedůvodnou.
40. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení, a žalovanému nevznikly žádné náklady nad rámec jeho obvyklé úřední činnosti, proto mu soud jejich náhradu nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, a to v tolika vyhotoveních (podává-li se v listinné podobě), aby jedno zůstalo soudu a každý účastník dostal jeden stejnopis. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 22. června 2023

JUDr. Ing. Viera Horčicová
předsedkyně senátu